

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 57 0 Ps 124531 20 Rev
Banjaluka, 14.9.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u Banjaluci u vijeću sastavljenom od sudija: Violande Šubarić, kao predsjednika vijeća, Biljane Tomić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja T.a. d.o.o. G., G., koga zastupa punomoćnik R.Z., advokat iz O., protiv tuženog M.J., poljoprivrednog proizvođača iz G., koga zastupa punomoćnik Đ.K., advokat iz G., radi duga, vrijednost predmeta spora: 82.197,82 KM, odlučujući o reviziji tuženog, izjavljenoj protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 124531 20 Pž od 10.9.2020. godine, na sjednici održanoj dana 14.9.2021. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Presudom Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 124531 17 Ps od 29.01.2020. godine, obavezan je tuženi da tužitelju, na ime duga za isporučenu robu, isplati ukupan iznos od 82.197,82 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 24.11.2017. godine do isplate i troškove parničnog postupka u iznosu od 7.095,00 KM. Dio zahtjeva, za naknadu troškova postupka preko dosuđenog iznosa, odbijen je kao neosnovan.

Presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 124531 20 Pž od 10.9.2020. godine, žalba tuženog je odbijena i prvostepena presuda potvrđena, te je odbijen i njegov zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka.

Blagovremenom revizijom tuženi pobija drugostepenu odluku, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se obje nižestepene presude preinači tako da se odbije tužbeni zahtjev preko iznosa od 21.454,58 KM, ili da se ukine osporena presuda i predmet vrati na ponovno suđenje.

Tužitelj nije odgovorio na reviziju.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja da se obaveže tuženi da mu na ime duga, isplati ukupan iznos od 82.197,82 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i troškovima postupka.

Raspravljajući o stavljenom zahtjevu, na osnovu izvedenih dokaza i nespornih navoda parničnih stranaka, nižestepeni sudovi su utvrdili: da je tuženi bio zaposlen kod tužitelja; da je preuzimao robu iz asortimana tužitelja, za sebe i za druge poljoprivredne proizvođače; da priznaje da na ime robe koju je preuzeo za sebe, duguje tužitelju iznos od 21.454,58 KM, koji je konstatovan i u izvodu otvorenih stavki za kupca, sačinjen na dan 25.4.2017. godine; da su povodom isporuke robe sačinjavane otpremnice, koje su glasile na kupce (što potvrđuju

saslušani svjedoci, kao i tuženi); da je tužitelj nakon toga sačinjavao i račune na osnovu kojih je plaćana isporučena roba; da tuženi takva dva računa – broj: ... od 11.11.2017. godine, na iznos od 36.498,51 KM i broj: ... od 13.11.2017. godine, na iznos od 25.682,73KM, nije potpisao ni priznao niti platio (kao ni iznos od 21.454,58 KM, za koji priznaje da duguje), iako je potpisao otpremnice – broj: ... i ... koje su pratile i na osnovu kojih je preuzeo robu navedenu u tim računima, slijedom čega je tužitelj, dana 24.11.2017. godine, podnio tužbu, kojom je pokrenuo ovaj spor.

Kod takvog stanja činjenica nisu pogriješili nižestepeni sudovi kada su udovoljili tužbenom zahtjevu.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju parnične stranke su bile u obligacionom odnosu koji se može karakterisati kao ugovor o prodaji, o kojem govori odredba člana 454. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj: 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 i „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04 – u daljem tekstu: ZOO), kako ispravno rezonuje i prvostepeni sud. Tuženi je, naime, pored robe (iz asortimana tužitelja), koju je preuzimao i za druge kupce, nabavljao robu i za sebe, kao poljoprivredni proizvođač, odnosno za svoj voćnjak (površine 6,5 hektara). Nije sporno da su otpremnice koje su pratile isporuku robe glasile na kupca te robe, kako potvrđuje i tuženi, te da su drugi kupci - poljoprivredni proizvođači primljenu robu nekada plaćali preko njega, ali da on u vezi sa tim poslom nema nikakvu pismenu dokumentaciju, priznanice ili kakve druge materijalne dokaze. Neki kupci su (prema iskazima saslušanih svjedoka i tuženog) vršili plaćanje nekada i kompenzacijom – isporukom voća tužitelju (jabuka i krušaka), te isporukom drvenih gajbi.

Tuženom je tužitelj, prema otpremnicama broj: 156 i 156, isporučio određenu, taksativno navedenu, robu iz svog asortimana, u periodu od 01.3. do 17.5.2016. godine. Tuženi je prijem robe potvrdio svojim potpisom i pečatom. On doduše tvrdi da navedenu robu nije primio i da ona nije bila za njega, nego je isporučena drugim kupcima - poljoprivrednim proizvođačima, pa da zato nije dužan platiti iznose od 36.498,51 KM i 25.682,73 KM, na koje glase sporni računi, sačinjeni na osnovu navedenih otpremnica.

Međutim, kod činjenice da su sve otpremnice glasile na kupce - poljoprivredne proizvođače ili pravna lica kojima je roba i isporučivana (kako potvrđuje i tuženi, saslušan kao stranka na ročištu održanom 28.11.2019. godine), te da tuženi nije dokazao svoju tvrdnju da je otpremnice broj: 156 i 157 potpisao, kako on kaže, zbog inspekcijskih organa, da bi tužitelj imao urednu dokumentaciju o njenom kretanju, a na njemu je, u smislu odredbe člana 7. stav 1. i 123. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 – u daljem tekstu: ZPP), bio teret dokazivanja ove tvrdnje, pravilno su nižestepeni sudovi zaključili da je roba isporučena njemu.

Kako se, dakle, radi o ugovoru o prodaji prema kojem je prodavac (ovdje tužitelj) dužan predati kupljenu stvar kupcu (ovdje tuženi) koji je dužan isplatiti kupoprodajnu cijenu (član 454. ZOO) i kako je tužitelj kupljenu robu isporučio tuženom, a tuženi nije izvršio svoju obavezu i isplatio cijenu (čija visina nije sporna, a utvrđena je i nalazom vještaka ekonomske struke), valjalo je udovoljiti tužbenom zahtjevu, kojim se tuženi poziva da ispuni preuzetu obavezu. Tako proizlazi iz sadržaja odredbe člana 17. stav 1. ZOO, prema kojoj su stranke u obaveznom odnosu dužne izvršiti svoju obavezu i odgovorne su za njeno ispunjenje, te iz odredbe člana 262. stav 1. istog Zakona, prema kojoj je vjerovnik ovlašten od dužnika zahtijevati ispunjenje obaveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi.

Neosnovano se u reviziji ističe da nižestepeni sudovi nisu cijenili nalaz vještaka R.M., nego samo nalaz vještaka A.V., a da jesu da bi drugačije sudili. Oba vještaka su, naime, na temelju dokaza iz spisa i knjigovodstveno-financijske dokumentacije tužitelja našli da dug tuženog prema tužitelju iznosi 82.197,82 KM. Tuženi, kako sam priznaje, ne raspolaže nikakvom materijalnom dokumentacijom, pa ne stoji prigovor revidenta kako vještak A.V. nije postupio po uputama suda, jer nije „vršio uvid u dokumentaciju koja se nalazi kod parničnih stranaka“. Prema svemu, vještačenje je i bilo moguće izvršiti samo na osnovu dokumentacije tužitelja.

Izvod otvorenih stavki, sačinjen na dan 25.4.2017. godine, na koji se poziva tuženi, sa utvrđenim dugom tuženog prema tužitelju, dokazuje visinu duga u iznosu od 21.454,58 KM, koji priznaje i tuženi. Međutim, on svojim sadržajem ne negira, odnosno ne dokazuje da ne postoji dug po spornim računima (do traženih 82.197,82 KM), koji se temelji na neisplaćenju cijeni za robu koju je tuženi preuzeo od tužitelja po otpremnicama broj: ... i ..., kako je naprijed objašnjeno.

S obzirom na naprijed izloženo, ni ostali navodi revizije nisu mogli ishoditi drugačiju odluku, slijedom čega je odlučeno kao u izreci, na osnovu odredbe člana 248. ZPP.

Predsjednik vijeća
Violanda Šubarić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić